

obrniti. Ponudila se ji je za vodnico usmiljena deklica, ki je bivala v bližini pri svojih sorodnikih, in krenili sta jo v našo vas.

Zadnji dogodki so jo bili zelo potrli, tako, da je uboga starka komaj premikala svoje odrevenele ude od hiše do hiše. A kmalu je morala leči. V nekem hlevu je preživela zadnje dni svojega burnega življenja, pozabljena od vseh, stara Maruša.

* * *

Par dnij pozneje so naznanjali zvonovi, da je umrla. Milo so peli zvonovi svojo turobno pesem v zadnji pozdrav nesrečnici. Mirnikova Manca, ki je rada kaj povedala o ljudeh dobrega ali slabega, kakor je kateri zaslužil, je pa rekla o pokojni Maruši, ko so šli ljudje od pogreba: „O, zdaj je pa srečna, dobra Marušica; na zemlji ni imela nič dobrega, kakor ubogi Lazar ne, a bila je potrpežljiva, molila rada in še oni teden, ko je že tako težko hodila, je bila še pri sv. obhajilu!“

Kaj se je pripetilo Štrku na lovu.

(Konec.)

a jesen si je izbral najraje prvi september za lov, ker je bilo takrat še največ zajcev, in se ga ravno tedaj ni nadejal nihče.

In prvega septembra je bilo, ko se je vlekel med grmovjem s puško v roki.

Zastonj!

Povsod na križiščih stojé lovci. Kdo jih je le razpostavil?

Ker je vedel, da mu ne pride sredi gozda zajec na strel, se je pomaknil na svojo v bližini gozda ležečo njivo.

„Bodem vsaj čul, kako bodo pokali in gonili, ako že sam ne dobim ničesar,“ si je mislil.

Njiva je bila ograjena proti gozdu z živo mejo. V ti se je naredila s časom ozka vrzel, katero je zaprl lahko vsak mož s telesom. V to vrzel se je postavil in naslonil puško na grmičevje žive meje.

Daleč od njega so gonili psi s hripavimi glasi. Toda lajanje je utihnilo kmalu.

„Presneto slabo gonijo“, je zamrmral ter zrl v smer, kjer so izgubili psi po njegovem domnevanju zajca.

Ne dolgo za tem se je zasivelo nekaj med zelenjem. V naslednjem trenutku se je že prikotal na dva metra pred Štrka zajček. Vsel se je na zadnje noge ter bulil vzporedno z živo mejo v daljo. Upehanemu revežu so se močno vzdigovala drobna prsa...

Tako sedeč je sigurno premišljeval, kam bi jo udaril.

In umeril jo je naravnost proti Štrku, hoteč iti skozi vrzel na njive ter tako dalje.

A prišedši čisto predenj in opazivši ga se je ustrašil.

Kaj bi bilo neki to?

Vrzel mu je bila znana; nekaterikrat je že skočil skozi njo, a nikdar še ni bilo kaj tacega v nji. Vzpel se je na zadnje noge in vlekel skozi nosnici zrak váse. Položil je celo prvi tačici na Štrkova kolena in ga vohal.

„He . . . kako okleščeno drevo je zašlo ponesreči v to vrzel in mi zaprlo pot“ je menil najbrže in jo ubral v malih skokih vzporedno z živo mejo.

Ves ta čas je stal Štrk kakor pribit. Ni trenil ni s trepalnicami, še manj se je upal dihati. Dobro je znal, da bi mu frknil zajec kot splašena tica v grmovje, ako bi se takrat samo zganil. Predno bi imel puško pripravljeno, že ne bi bilo o zajčku ne duha, ne sluha.

„Toda poznal me bodeš, ko se obrneš od mene proč“, si je mislil Štrk na tihem.

Ko je torej skakal zajec ob meji naprej, je zgrabil za puško in jo nastavil na lice. Zajček je pa čul, da se je zganilo nekaj za njim, ter švignil kot strela med brinje.

Štrk je pomeril, ustrelil, a zadel je prst. Bil je prepozen.

„Kaj tacega pa še ne . . . ! Nak — to se mi ni še pripetilo. Oj, če me je videl kdo, to se boče delal norca iz mene!“

Na srečo ga ni videl nihče.

Želite zvedeti še Štrkov konec?

* * *

K nam priplavajo vsako jesen črez Kolpo s Hrvaškega medvedi. V naših bukovih gozdih žrejo žir in pobirajo še ne zgnile lesnike in divjake. Včasih pa raztrgajo tudi kako telico ali junca.

Štrk je hotel dobiti na vsak način za časa svojega pozemeljskega bivanja medveda. Zato je lazil neprestano po lozi proti koncu oktobra ali v začetku novembra, ko je opravil poljsko delo.

Sreča mu je bila naklonjena.

Nekoč je našel medvedovo jamo, kamor se je zavlekel medved ob mrzlem deževju boječ se snega; toda ko je videl, da se je prevaril, in sije zopet solnce, se je izkobacal iz nje.

„Medved hodi noter in prišel bode zopet, to je dognano,“ je mrmral Štrk ob jami stoječ. A v njegovi duši so se vzdignili sledeči pomisleki: 1. nevarnost je velika; 2. ni gotovo, da ga dobim v resnici; 3. Bog vé, kako dolgo bi moral čepeti dan in noč pred jamo, predno bi prišel.

Zato je iztuhtal drug način, kako se bode polastil medveda. Vzel je slabejšo puško, jo nabasal trdno s svinčenkama in jo nastavil v medvedov brlog. Drobno, močno žico — žice je imel vedno dovolj, ker je narejal iz

nje zanjke za zajce — je napeljal tako, da je morala sprožiti petelinčka, ako bi se v jamo lazeč medved zadel ob njo.

Da bi se pa do dobra prepričal, če je res vse dobro nastavljeno, in bodo li zadele cevi medveda ravno v glavo ali ne, se je valil sam, posnemajoč medveda, po vseh štirih v brlog.

Ker pa je gledal pri tem samo na to, kam merijo cevi, se je zadel ob žico.

V jami je zagrmelo.

Obe medvedu namenjeni krogli sta mu prevrtali čelo.

J. M.

O Božiču je bilo — —.

(Selko.)

I. Najlepši sveti večer.

Stari Logar je bil umrl. V revni, stari koči sredi gozda je imel svoje stanovanje. Novi naslednik ni hotel stanovati na tako samotnem kraju in v tako slabi hišici. Sezidali so mu torej čedno stanovanje na koncu vasi; staro kočo v gozdu pa so prepustili revni Zevnikarci.

Ubožna ženica je bila vesela in zadovoljna, da je dobila svojo streho, da ji ni bilo treba prositi prenočišča pri tujih ljudeh. Znesla je hitro tje vse svoje imetje: nekoliko naprošene obleke in nekoliko priberačenega živeža.

Malo dolgčas ji je bilo in nekoliko jo je bilo tudi strah sredi temnega gozda. Sčasoma se je privadila velikemu gozdu, da, v koči, ki je bila obdana od velikih hrastov, od vitkih jelk, od košatih bukev, se je čutila tako srečno, tako domačo kakor nikjer drugje na širnem svetu.

Čepela je kje v kakem kotu in izdelovala lesene žlice. Ko jih je napravila nekoliko več, nesla jih je prodajat po bližnjih vaseh. Nekaj je dobila za žlice, nekaj je naprosila, in s tem se je živila. Revno je živela, ničesar ji ni ostajalo.

Tako je živela več let sama v koči v gozdu.

Neko zimo, ko je divjala burja in raznašala sneg, ko so se pripogibale vitke hoje in košate bukke pod težo snega, je dobila sostanovavca. Ravno žlice je gladila, da jih ponese o prvi priliki okrog, ko je zacvililo pred vrati malo psè — Bogve na kak način se je bilo zgubilo v gozd. Odprla mu je. Boječe se je splazilo notri in zlezlo v kot. Od tedaj ji je bil murinček sostanovavec in zvest varih. Vedno je bil pri nji. Če je šla okrog po vaseh, murinček je tekel pred njo ali pri nji, ali se je jezil kje zadaj na nagajivo mladino, ki je vrgla za njim kak kamen; če je šla v gozd, da nabere drv,